תאיר נרי
בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א

בס"ד, גליון מס' 9
פרשת **קורח** כ"ח בסיון תשס"ט

לכבוד ג' בתמוז

מתורתו וסיפור מנפלאותיו של הרבי מליובאוויטש זיע"א

בס"ד

הישיבה הגבוהה "רינת ישראל" בתלמים

רוצה להעמיק שורשים
בידיעת התורה,
להעמיק בגמרא, הלכה,
מחשבת ישראל
וחסידות?
ללמוד בשמחה
ומתוך אהבת חברים?

ליווי אישי
בשעות הלימוד
אצלנו,
בישיבת "רינת ישראל"

לפרטים:
054-9900575

תרומות לעמותת "תאיר נרי" יתקבלו בברכה בטלפון
1-599-599-590

זמני שבת

	כניסת שבת	יציאת שבת
ירושלים	19:12	20:30
ת"א	19:27	20:33
ב"ש	19:28	20:31
חיפה	19:20	20:34

יוצא לאור ע"י
תאיר נרי
בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א
מושב תלמים 26 ד.נ לכיש דרום 79315
טל'. 1-599-599-590 פקס. 08-6610015
דוא"ל. tairneri@gmail.com

נקודת אור - הרב אמיר בן דוד שליט"א

המחלוקת על הצדיק

"ויקח קֹרח" אומר רש"י: "פרשה זו יפה נדרשת במדרש ר' תנחומא". ומובא בליקוטי מוהר"ן שפרשה זו, **יפה נדרשת כי היא שייכת בכל דור ודור על כל צדיק וצדיק**. כאשר אנו קוראים את פרשת קורח, אנו עומדים תמהים כיצד העיזו לחלוק על משה רבינו ועוד לאחר יציאת מצרים, קריעת ים סוף, מעמד הר סיני, המן ועוד ועוד. אנו תמהים גם על מאתיים וחמישים נשיאי עדה, ראשי סנהדראות שהתפתו להצטרף לעדת קורח, וכי הם לא ידעו מי זה משה רבינו?

אלא שצריך לדעת שלקורח שהיה תלמיד חכם ועשיר היה יתרון חזק על משה רבינו. המדרש אומר: "ויקח קֹרח" - **בדברים רכים**, משך את ליבם של ראשי סנהדראות. לקורח היה כח בדיבור, לשון רכה ומשכנעת לעומת משה שהיה כבד פה וכבד לשון.

טענות קורח

מה היו טענות קורח וכיצד שכנע את ראשי סנהדראות? "אמר קורח: אחי אבא ארבעה היו (עמרם, יצהר, חברון ועוזיאל). עמרם הבכור - נטלו שני בניו גדלה, אחד מלך ואחד כהן גדול. מי ראוי ליטול את השניה (לנשיא)? לא אני?! שאני בן יצהר שהוא שני לעמרם, והוא מנה נשיא את בן אחיו הקטן מכולם..." (רש"י במדבר טז, א).

טענה שניה שהעלה קורח: טלית שכולה תכלת אינה פוטרת את עצמה וארבעה חוטין פוטרין אותה? בית מלא ספרים (עם כל הפרשיות שבהן) אין פוטרות את הבית, ושתי פרשיות שבמזוזה פוטרות את הבית? אמר לו (קורח למשה): **דברים אלו לא נצטוית עליהם ומלבך אתה בודאם**.

טענה שלישית: משה מלך, אהרון כהן גדול ובני אהרון סגני כהונה. תרומה לכהן, תרומת מעשר לכהן, עשרים וארבע מתנות לכהן... הרביתם עלינו משאו יותר משעבוד מצרים.

המשותף לכל הטענות האלה של קורח הוא שכל פעולות משה וצוויו הם לא מאת ה' חו"ש, אלא הוא בודה אותם מליבו. אך מה שהחליש את משה לגמרי הוא על פי המבואר בגמ' (סנהדרין קי.):

"וישמע משה ויפול על פניו..." מה שמועה שמע? שחשדוהו באשת איש!

היש אפשרות להפיל צדיק?

מבואר עפ"י לקוטי מוהר"ן (ח"א, קפא) כי כשמתקשרין בקשר איזה אנשים על איש אחד, אפילו אם הוא אדם חשוב יותר מהם, עם כל זה יכולים להפילו, כי נתקבצים חלקי הכבוד שיש לכל אחד מהם.

ע"י זה נתבטל חלק כבוד שלו ונופל על ידם, אם לא שהוא יותר גדול מהם, היינו שנשמתו כל כך דבוקה באין סוף ברוך הוא, שאז לא יכולים לעשות שום דבר מרוב אור ודביקות בו יתברך. ואדרבה! הם מתבטלים מלפניו.

עוד אומר ר' נחמן: שכאשר מפילים איזה אדם, עיקר הנפילה שנופל היא לתאוות ניאוף. מזה נבין שקורח חשב, שכיון שעדתו רבים, הם יצליחו להפיל את משה, אך הם לא ידעו שמשה כל כך גדול שהתבטל לגמרי לקב"ה (ובזה דוקא הם נפלו).

רחק מהמחלוקת

מכל זה רואים איך שהאדם צריך לברוח, ממחלוקת על צדיק וירא אלוקים המקרב נשמות ישראל אל ה' יתברך. כי הזכות הזו בעצמה, תגן עליו כך שלא יוכלו לעשות לו שום דבר. אדרבה, החולק גורם רעה לעצמו.

מצד שני, המחלוקת על הצדיק, ע"י מה שרודפים אותו, רק עוזרת לו להתקדם ולעלות עלייה אחר עלייה, כי בזה הוא נעשה בטל ומבוטל בעיני עצמו. לכן, אומר ר' נחמן (חיי מוהר"ן ת"ב): דבר זה שייך בכל דור ודור, שעל כל צדיק יש מחלוקת כדי להגביה אותו, שע"י כך יוכל לצמוח ולגדול ולהתפרסם בעולם. וכאמור, כל מחלוקת מרימה את הצדיק כל פעם למדרגה חדשה.

לכן, אנו נזהר ונתרחק מכל מחלוקת על צדיק ירא ה', ונזכור שאם יש עלינו מחלוקת, נשתוק, כי על ידי זה נעלה למדרגות גבוהות בעבודת ה'. יהי רצון שנזכה להתחבר לצדיקים אמיתיים, שיובילו אותנו מתוך ענווה וביטול לגילוי משיח צדקנו, ולגאולה השלמה ברחמים.

בגליון השבוע
מאמר מפי הרב ניר בן ארצי שליט"א
סיפור לשבת חכמת כף היד
הכל או לא כלום הרב שלומי אהרן
סיפור אישי בזכות הפרשת חלה

מאורות ישראל

"והיה לעת ערב יהיה אור" (זכריה יד, ז)
אין הקדוש ברוך הוא מבקיע אורו של מלך המשיח,
אלא אם כן מעריב ערבים תחילה.
(רבי ישראל מרוז'ין)

עלון לילדים

מסביב לשלחן השבת

בְּפָרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ אָנוּ לְמֵדִים עַל מַחֲלֹקֶת קֹרַח וַעֲדָתוֹ מוּל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן. מֶה הָיְתָה טַעֲנָתָם שֶׁל קֹרַח וַעֲדָתוֹ? קֹרַח טָעַן שֶׁמֹּשֶׁה וְאַהֲרֹן לֹא נִבְחֲרוּ עַל יְדֵי ה' לְתַפְקִידֵיהֶם, אֶלָּא 'לָקְחוּ' אֶת הַתַּפְקִידִים לְעַצְמָם. מֹשֶׁה נִסָּה לְהַפְסִיק אֶת הַמַּחְלֹקֶת וְהִזְהִיר אוֹתָם שֶׁהַתּוֹצָאוֹת יִהְיוּ חֲמוּרוֹת מְאוֹד, אַךְ הֵם לֹא הָיוּ מוּכָנִים לִשְׁמוֹעַ. וְאָכֵן הַתּוֹצָאָה לֹא אֵחֲרָה לָבוֹא: "וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת-פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹתָם...". הַסִּבָּה לְכָל הִשְׁתַּלְשְׁלוּת הָאֵרוּעִים הָיְתָה - קִנְאָה.

כְּבָר בְּפִרְקֵי אָבוֹת קָרָאנוּ: "רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַקַּפָּר אוֹמֵר: הַקִּנְאָה וְהַתַּאֲוָה וְהַכָּבוֹד - מוֹצִיאִים אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם". וּבֶאֱמֶת, קֹרַח - כָּךְ מְסַפְּרִים לָנוּ חז"ל - הָיָה אָדָם גָּדוֹל שֶׁלֹּא הָיָה חָסֵר לוֹ כְּלוּם. קֹרַח הָיָה בְּמַעֲמָד מְכֻבָּד וְזָכָה לִהְיוֹת מְנוֹשְׂאֵי אֲרוֹן ה' בְּמַסְעוֹת הַמִּשְׁכָּן. בְּנוֹסָף לְכָךְ הוּא הָיָה עָשִׁיר וְחָכָם מְאוֹד, וְאַף הָיְתָה לוֹ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ! וְלַמְרוֹת כָּל מַה שֶּׁהָיָה לוֹ - מִפְּנֵי הַקִּנְאָה וְתַאֲוַת הַכָּבוֹד - אִבֵּד אֶת הַכֹּל, וְגָרַם עֹנֶשׁ חָמוּר לוֹ וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ וּלְכָל מִי שֶׁנִּדְבַּק בְּמַחֲלָקְתּוֹ.

בַּתַּלְמוּד (מַסֶּכֶת יוֹמָא) נֶאֱמַר: "אֵין אָדָם נוֹגֵעַ בַּמּוּכָן לַחֲבֵרוֹ אֲפִילּוּ כִּמְלֹא נִימָה" - פֵּרוּשׁ: הַקָּבָּ"ה הוּא הַקּוֹבֵעַ מַה מַּגִּיעַ לְכָל אָדָם וְכַמָּה הוּא יְקַבֵּל. אִם אָדָם מְקַנֵּא בַּחֲבֵרוֹ, וְחַי תָּמִיד בְּהַרְגָּשָׁה שֶׁל חִסָּרוֹן, הוּא רַק מַזִּיק לְעַצְמוֹ וְלֹא יַשִּׂיג מִכָּךְ כְּלוּם. וּלְהֶפֶךְ: "אֵיזֶהוּ עָשִׁיר - הַשָּׂמֵחַ בְּחֶלְקוֹ". הֶעָשִׁיר הוּא מִי שֶׁמּוֹדֶה לַה' עַל מַה שֶּׁנָּתַן לוֹ, וּמִשְׁתַּדֵּל לְהַעֲנִיק לַאֲחֵרִים מִשֶּׁלּוֹ כְּפִי יְכָלְתּוֹ.

גַּם אֲנַחְנוּ, יְלָדִים יְקָרִים, נִתְרַגֵּל לְהַכִּיר טוֹבָה עַל כָּל דָּבָר שֶׁאָנוּ מְקַבְּלִים, וְלֹא לִרְאוֹת תָּמִיד אֶת הַחִסָּרוֹן, וְכָךְ נוּכַל לִהְיוֹת שְׂמֵחִים בְּחֶלְקֵנוּ, וּלְהוֹדוֹת לַה' כָּל יָמֵינוּ.

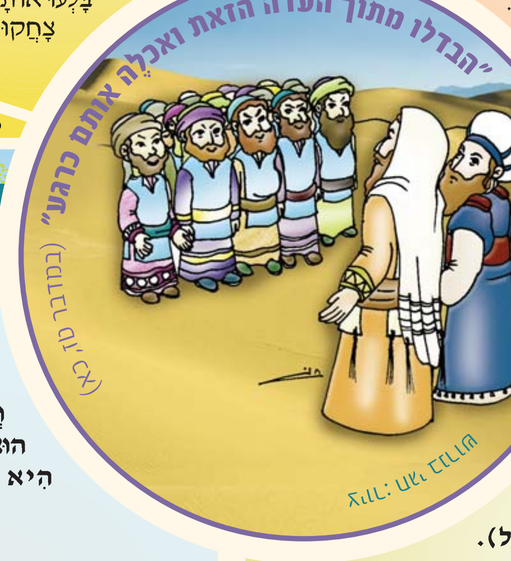

"הִבָּדְלוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וַאֲכַלֶּה אֹתָם כְּרָגַע" (במדבר טז, כא)

בדרך למקדש...

תַּקְצִיר: הָרַב חֲנַנְיָה סִפֵּר לְתַלְמִידָיו אֶת קוֹרוֹתָיו שֶׁל שַׁעַר נִיקָנוֹר. לְבַסּוֹף אָמַר הָרַב: "שִׁבְעָה שְׁעָרִים הָיוּ לָעֲזָרָה" (שַׁעַר נִיקָנוֹר הוּא הַפֶּתַח שֶׁבֵּין עֶזְרַת הַנָּשִׁים וְעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל).

***

"אַתֶּם יוֹדְעִים יְלָדִים, כְּשֶׁעַם יִשְׂרָאֵל הִתְעַשְּׁרוּ, צִפּוּ אֶת כָּל הַשְּׁעָרִים בְּזָהָב. חוּץ מִשַּׁעַר אֶחָד, שַׁעַר נִיקָנוֹר, אוֹתוֹ הִשְׁאִירוּ בְּצִפּוּי נְחֹשֶׁת", אָמַר הָרַב.

"לָמָּה לֹא צִפּוּ גַּם אוֹתוֹ בְּזָהָב?" שָׁאַלְתִּי. "שְׁאֵלָה יָפָה", אָמַר הָרַב: "כֻּלָּם הִרְגִּישׁוּ שֶׁשַּׁעַר זֶה הוּא מְיֻחָד, שֶׁנַּעֲשׂוּ בּוֹ נִסִּים כָּאֵלֶּה גְּדוֹלִים, וְלָכֵן הִשְׁאִירוּ אוֹתוֹ כְּמוֹת שֶׁהוּא. וְיֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁצֶּבַע הַנְּחֹשֶׁת שֶׁלּוֹ הָיָה דּוֹמֶה לְזָהָב, וְלָכֵן לֹא הָיָה צָרִיךְ לְצַפּוֹת אוֹתוֹ בְּזָהָב. יְלָדִים יְקָרִים, שַׁעַר נִיקָנוֹר נִקְרָא גַּם **שַׁעַר הָעֶלְיוֹן**. 15 מַדְרֵגוֹת הוֹבִילוּ לְשַׁעַר זֶה. עַל חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה מַדְרֵגוֹת אֵלּוּ, עָמְדוּ הַלְוִיִּים וְשָׁרוּ בְּשִׂמְחַת בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה בְּחַג הַסֻּכּוֹת מְרוֹם שְׁעָרִים. אֲנִי מִשַּׁעֵר שֶׁגַּם אַתֶּם מְבֻלְבָּלִים. אָז נַזְכִּיר לְכֻלָּנוּ, בַּהַתְחָלָה עָלֵינוּ לְהַר הַבַּיִת דֶּרֶךְ שַׁעֲרֵי חֻלְדָּה, מִשָּׁם, עָבַרְנוּ אֶת הַסּוֹרֵג וְהַחֵיל, וְכָעֵת אָנוּ בְּעֶזְרַת נָשִׁים כְּשֶׁמּוּלֵנוּ 15 הַמַּדְרֵגוֹת הַמּוֹבִילוֹת לְשַׁעַר נִיקָנוֹר".

וּמַה הִיא עֶזְרַת נָשִׁים? - עַל זֶה אִי"ה בַּפַּעַם הַבָּאָה...

- אַרְבָּעָה הָיוּ שֻׁתָּפִים בַּעֲבֵרָה, כֻּלָּם כְּאֶחָד הִתְנַגְּדוּ לַבְּחִירָה.
- מֶה עָלָה בְּסוֹפָם, נִכְתַּב וְנִרְמַז בַּפָּרָשָׁה, הָאֶחָד - הִתְגַּלְגֵּל כְּכַדּוּר וּבָאֲדָמָה הִתְכַּסָּה. שְׁנֵי חֲבֵרָיו נֶעֶמְדוּ זְקוּפִים לְלֹא כָּל בּוּשָׁה, אֶת הֶחָבֵר הָרְבִיעִי הִצִּילָה אִשָּׁה. מִי הֵם אַרְבַּעַת הַשֻּׁתָּפִים וּמַה קָּרָה אִתָּם?

הפתרונות מהשבוע שעבר:
תשובה 1: העמים יושבי הארץ "כי לחמנו הם"
תשובה 2: "ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה"
תשובה 3: חברי סנהדרין גדולה.

את התשובות לחידה, יש לשלוח לפקס: 08-6610015
או בדואר אלקטרוני: tairneri@gmail.com

מה רבו מעשיך ה'...

מְעָרוֹת יַם הַמֶּלַח

כָּל הַיְלָדִים בָּאוֹטוֹבּוּס הִסְתַּכְּלוּ עַל הַנּוֹף הַמִּדְבָּרִי וְהַצָּחִיחַ שֶׁל יַם-הַמֶּלַח דֶּרֶךְ הַחַלּוֹנוֹת.

"שָׁלוֹם לְכָל הַיְלָדִים", אָמַר אִישׁ חָבִיב בָּרַמְקוֹל "שְׁמִי יוֹחַאי, וַאֲנִי אֶהְיֶה הַמַּדְרִיךְ שֶׁלָּכֶם בַּטִּיּוּל. אֲנִי רוֹצֶה לְסַפֵּר לָכֶם עַל תּוֹפָעָה מוּזָרָה שֶׁמִּתְרַחֶשֶׁת בְּאֵזוֹר יַם הַמֶּלַח. אוּלַי מִישֶׁהוּ יָכוֹל לְנַחֵשׁ לְמָה אֲנִי מִתְכַּוֵּן?"

"מָצְאוּ דָּג מְיֻחָד בְּיַם הַמֶּלַח!" צָעֲקָה דָּנִית מֵהַסַּפְסָל הָאֲחוֹרִי.

"לֹא, דָּגִים לֹא יְכוֹלִים לִחְיוֹת כָּאן כִּי הַמַּיִם מְלוּחִים מִדַּי", אָמַר יוֹחַאי הַמַּדְרִיךְ. "לְמִישֶׁהוּ יֵשׁ רַעְיוֹן אַחֵר?"

"אֶמְמ... אוּלַי גִּלּוּ אֶת חָרְבוֹת סְדוֹם?" נִסָּה רַן אֶת מַזָּלוֹ.

"זֶה הָיָה כָּאן בָּאֵזוֹר... אֲבָל לֹא... מַשֶּׁהוּ אַחֵר", אָמַר יוֹחַאי וְחִיֵּךְ, "טוֹב, אֲנִי אֲסַפֵּר לָכֶם... הִתְכַּוַּנְתִּי לְ"**בּוֹלְעָן**"!"

"מַה זֶּה בּוֹלְעָן?" אָמְרוּ הַיְלָדִים כִּמְעַט בְּמַקְהֵלָה. "זֶה נִשְׁמָע כְּמוֹ אֵיזֶה חַיָּה..", אָמַר רַן. "מִתַּחַת לָאֲדָמָה בְּאֵזוֹר הַחוֹף יֶשְׁנָן מְעָרוֹת רַבּוֹת שֶׁמְּלֵאוֹת בְּדֶרֶךְ כְּלָל בְּמַיִם מְלוּחִים, אֲבָל בִּגְלַל שֶׁיַּם הַמֶּלַח הוֹלֵךְ וּמִתְיַבֵּשׁ, הַמְּעָרוֹת הָאֵלֶּה מִתְרוֹקְנוֹת מֵהַמַּיִם" הִסְבִּיר הַמַּדְרִיךְ. "אוּלַי נֵלֵךְ לְטַיֵּל בִּמְעָרָה כָּזוֹ?" הִתְלַהֵב יוּבַל חֲבֵרוֹ שֶׁל רַן.

"אִי אֶפְשָׁר, זֶה מְאוֹד מְסֻכָּן. הַמְּעָרוֹת הָאֵלֶּה מְאוֹד לֹא יְצִיבוֹת וְהֵן עֲלוּלוֹת פִּתְאֹם לִקְרֹס לְלֹא אַזְהָרָה מֻקְדֶּמֶת וְ"לִבְלֹעַ" אֶת מַה שֶּׁמֵּעֲלֵיהֶן" אָמַר הַמַּדְרִיךְ. "זֶה קְצָת מַזְכִּיר אֶת מַה שֶּׁקָּרָה לְקֹרַח וַעֲדָתוֹ, הֵם רָצוּ לִבְלֹעַ אֶת מֹשֶׁה, וּבַסּוֹף בָּלְעוּ אוֹתָם!" אָמַר רַן וְכֻלָּם צָחֲקוּ.

בא לכם לכתוב לנו?
שיר או סיפור שיתפרסם בעלון הילדים...
פקס: 08-6610015 דואר אלקטרוני: tairneri@gmail.com

הסיפור שלי

תַּקְצִיר: הַחַיָּל הַטּוּרְקִי שִׁחְרֵר אֶת יוֹסֵף, לֹא לִפְנֵי שֶׁלָּקַח אֶת שְׁעוֹנוֹ. הַחַיָּל גַּם הִצִּיעַ לְיוֹסֵף כִּי אִם יִצְטָרֵךְ "עֶזְרָה" יִפְנֶה אֵלָיו. יוֹסֵף תָּהָה אוּלַי זוֹ עֶזְרָה יְעִילָה וְטוֹבָה, אַךְ מִצַּד שֵׁנִי גַּם פָּחַד לִפֹּל לְמַלְכֹּדֶת. הוּא סֵרֵב. אַךְ כַּאֲשֶׁר הוּא הִגִּיעַ לְבֵית הָאַלְמָנָה, הִיא בִּשְּׂרָה לוֹ כִּי הוּא אִחֵר וְדָוִד נִלְקַח.

* * *

"מִי לָקַח אוֹתוֹ? מָתַי?" יוֹסֵף הָיָה נִסְעָר וְהָמוּם. "אֵיךְ יִתָּכֵן שֶׁהֵם אִחֲרוּ אֶת הַמּוֹעֵד? הָאַלְמָנָה הִסְתַּכְּלָה עָלָיו כְּלֹא מַאֲמִינָה, "אָמַרְתִּי לְךָ, הִגַּעְתָּ מְאֻחָר מִדַּי", הִיא מְרֵרָה בִּבְכִי, "הֵם לָקְחוּ אוֹתוֹ, אֶת הַבֵּן הַיָּקָר שֶׁלִּי. לִפְנֵי שָׁעָה פָּרְצוּ בְּכֹחַ אֶת הַדֶּלֶת וּמָשְׁכוּ אוֹתוֹ, מָה אֲנִי אֶעֱשֶׂה בִּלְעָדָיו?" אָמְרָה הָאַלְמָנָה בְּקוֹל מָלֵא בֶּכִי. הִיא לֹא הִפְסִיקָה לִבְכּוֹת עַל מַר גּוֹרָלָהּ.

יוֹסֵף לֹא יָדַע אֶת נַפְשׁוֹ מֵרֹב כְּאֵב, הוּא נִסָּה לְהַרְגִּיעַ אוֹתָהּ אַךְ לְלֹא הַצְלָחָה. "אֲנִי אֲנַסֶּה לַעֲזֹר לִבְנֵךְ", הוּא מִלְמֵל. הָאַלְמָנָה הֵרִימָה אֶת רֹאשָׁהּ, בְּעֵינֶיהָ נִצְּצָה תִּקְוָה חֲדָשָׁה, "אַתָּה תּוּכַל לַעֲזֹר לְדָוִידִי שֶׁלִּי?" שָׁאֲלָה.

"אֲנִי אֶעֱשֶׂה הַכֹּל בִּשְׁבִיל לַעֲזֹר לוֹ. הַכֹּל!" עָנָה יוֹסֵף בְּהֶחְלֵטִיּוּת. "אֲנִי אֶתְפַּלֵּל בִּשְׁבִילְכֶם, בִּשְׁבִילֵךְ וּבִשְׁבִיל הַבֵּן שֶׁלָּךְ. ה' יְבָרֵךְ אוֹתָךְ", נִכְנְסָה הָאַלְמָנָה וְסָגְרָה אֶת הַדֶּלֶת.

יוֹסֵף הֵחֵל חוֹזֵר לְבֵיתוֹ, מְהַרְהֵר בְּמַחְשְׁבוֹתָיו, מִתְפַּלֵּל מֵעֹמֶק לִבּוֹ שֶׁהַקָּבָּ"ה יִשְׁלַח לוֹ הַצָּלָה, כַּאֲשֶׁר לְפֶתַע נִפְגַּשׁ פָּנִים אֶל פָּנִים עִם בַּכְּרִי, הַחַיָּל הַטּוּרְקִי. הַאִם זוֹ הַהַצָּלָה שֶׁאֵלֶיהָ הוּא מִתְפַּלֵּל? "סָלַאם עָלֵיכּוּם", בַּכְּרִי חִיֵּךְ שׁוּב אֶת חִיּוּכוֹ הַמְּלַגְלֵג, "סִיַּמְתָּ לְהִתְפַּלֵּל?" צָחַק.

יוֹסֵף חָשׁ תְּחוּשַׁת סְלִידָה עֲמֻקָּה מֵהַיְּהִירוּת שֶׁל הַחַיָּל, אַךְ הֶחְלִיט לְהִתְעַלֵּם מֵהַתְּחוּשׁוֹת הָאִישִׁיּוֹת שֶׁלּוֹ וּלְהַמְשִׁיךְ בִּשְׁלִיחוּתוֹ. "שָׁלוֹם בַּכְּרִי", עָנָה יוֹסֵף, "יִתָּכֵן שֶׁאֲנִי זָקוּק לָעֶזְרָה שֶׁהִצַּעְתָּ לִי, מְעֻנְיָן?"...

המשך בשבוע הבא אי"ה...

כותבי עלון ילדים: הרב ישראל שנהב, ירדן נאור, תהילה יפרת ניקוד: תמי כהן

גואלי י-ה - מתורתו של הרבי מליובאוויטש - באדיבות צעירי אגודת חב"ד

מה, בעצם, רצה קורח?

המחלוקת החריפה של קורח כנגד משה רבנו הייתה (מבחינת סדר הזמנים) לאחר פרשת המרגלים. מסתבר אפוא לומר, שדווקא הדרך שבה נסתיימה פרשת המרגלים היא שגרמה לקורח לחלוק על משה רבנו.

(לא נראית שום סיבה אחרת שגרמה לכך דווקא בתקופה זו. אם העברת הכהונה לאהרון ולבניו היא שהתסיסה את קורח, הרי זה היה יותר משנה קודם לכן. ואם מינויו של אליצפן בן-עוזיאל לנשיא בני-קהת פגע בו - אף זה היה כמה חודשים קודם לכן. על-כן מסתבר לומר, שאמנם הדברים הללו יצרו הצטברות של מרירות בליבו, אולם ההחלטה לצאת במלחמה גלויה באה בעקבות פרשת המרגלים).

מה העיקר?

המרגלים טענו, שכדי להיות קרובים לקב"ה מוטב להישאר בתנאי המדבר ולא להיכנס לארץ-ישראל, שבה עלולים החיים הגשמיים להפריע לדבקות בה'.

על כך השיב להם משה רבנו, כי לא הדבקות הרוחנית בה' היא העיקר, אלא "המעשה הוא העיקר" - הדבר החשוב ביותר הוא קיום המצוות בפועל, וזאת אפשר לקיים דווקא בארץ-ישראל.

תשובה זו של משה גרמה לקורח לצאת במחלוקת נגדו. אמנם קורח ידע שבלימוד התורה ובדרגה הרוחנית עומדים משה ואהרון הכהן למעלה הרבה מכל אדם אחר. הוא ידע שמשה רבנו קיבל את התורה מפי הגבורה, ואהרון הכהן היה הראשון שקיבל אותה ממשה. על כך לא ערער.

אותן תפילין

אבל פתאום הוא שומע ממשה, שהדרגה הרוחנית ומידת הדבקות בה' אינם העיקר; העיקר הוא המעשה. אם-כן, טען קורח, "מדוע תתנשאו"? אם הדבר החשוב ביותר הוא המעשה, הרי אתם ואני וכל יהודי, אפילו פשוט שבפשוטים, מניחים אותן תפילין ומקיימים אותן מצוות! מהו היתרון שיש לכם עלינו מבחינת קיום המצוות?!

זו הייתה טענתו של קורח, ובכך טעה כפי שטעו המרגלים. הטעות של קורח ושל המרגלים כאחד נבעה מתפיסה קיצונית וחד-צדדית של דברים, מבלי להבין את המורכבות והשילוב שביניהם. המרגלים הפכו את הדבקות הרוחנית לעיקר, ואילו קורח ראה בקיום המעשי את תכלית הכול. המרגלים זלזלו בקיום המעשי של המצוות, ואילו קורח ביטל את חשיבותה של הכוונה והדבקות בה'.

אם הדבר החשוב ביותר הוא המעשה, הרי אתם ואני וכל יהודי, אפילו פשוט שבפשוטים, מניחים אותן תפילין ומקיימים אותן מצוות!

דרוש שילוב

האמת היא, שהקב"ה רוצה את שני הדברים כאחד: גם את הכוונה וגם את קיום-המצווה בפועל; גם את ההתקשרות הרוחנית-נפשית שבין האדם לקונו וגם את ההקפדה על הדקדוקים המעשיים של המצוות.

שני הצדדים הללו הם מקשה אחת, כמו נפש וגוף המתמזגים יחדיו למציאות אחת. המרגלים לא הבינו שכל ערכה של הדבקות הרוחנית היא אך ורק כאשר היא מלווה את קיום המצוות בפועל; ואילו חטאו של קורח נבע מכך, שלא הבין כי "מצווה בלא כוונה כגוף בלא נשמה", ושגם הכוונה, הרגש וההתקשרות הרוחנית שבין האדם לה', הם חלק עיקרי במצוות.

(על-פי לקוטי שיחות כרך ד, עמ' 1048)

סיפור לשבת

רבינו האר"י וחכמת כף היד

מעשה שהיה עם **רבי חיים ויטאל זצ"ל**, כך היה. זמן רב ביקש ר' חיים ויטאל תלמיד **האר"י זלה"ה** מרבו שילמדהו חכמת שרטוט הידיים והיה דוחה אותו בדברים. ורצונו של התלמיד עז היה ללמוד זאת החכמה והיה מחשב בליבו תחבולות על מנת להשיג מרבו ידיעה בזה.

והנה פעם אחת בערב יום הפורים פגש רבי חיים ויטאל ז"ל באלמנה אחת ובתה שגרה בשכנותו ואמר לה: "קחי לך שני זהובים אלו בשכר, כדי שמחר תלכי את ובתך אל רבינו האר"י ז"ל ותבקשי ממנו מתנת פורים. וכשיגיד הרב תנו לה, תאמרי לרב לא צדקה אני מבקשת מכבודו אלא שיראה ידה של בתי ויאמר לה מזלה. ואני אהיה שם וכך אלמד זאת החכמה מרבי".

כל זה היה עושה רבינו חיים בעורמה, והיה חושב שכיוון שיגיד האר"י לילדה על פי חכמת היד אם קו זה לעושר או כיוצא בו, יוכל ללמוד עניין זה. ויהי היום ובבוקר היה דורש הרב לחברים ולתלמידים בהלכות פורים. והנה נכנסה האשה אל הישיבה של רבנו האר"י ואמרה לו: "אדוני הרב יודע שכל הפושט יד בפורים ליטול נותנים לו, וכל שכן לאלמנה כמוני". אמר הרב לתלמידיו "תנו לה לקיים מצוות פורים". או אז השיבה האשה, "הגם שאני אלמנה אינני כל כך עניה, מפני שאני מתכלכלת במעשי ידי. אבל הצדקה שאני רוצה, שיסתכל הרב בידי בתי היחידה ויאמר לה מזלה". חִייך הרב ואמר לה: "לא יועילו כל תחבולותיו של רבי חיים ויטאל בדבר הזה. הלא ידעתי כי הוא שם בפיך הדברים האלו. אף על פי כן לא אשיבך ריקם. נא אִמרי לבתך שתתרחק ותשים ידה על העמוד ומרחוק אומר לה". וכן עשתה הנערה ואמר לה הרב כל מה שעבר עליה מיום לידתה ומה שיעבור עליה עד יום מותה. רבנו חיים ויטאל ז"ל בראותו זאת נבהל ולא שת ליבו עוד לידע זאת החכמה. אז אמר לו הרב: "הלא אמרתי לך שדי לך בחכמת הקבלה שממנה תדע הכל". זכותם תגן עלינו אלף המגן, אכי"ר.

הגליון מוקדש לעילוי נשמת
ציפורה בת אסתר ז"ל
נלב"ע - ג' בתמוז תשנ"ב
ת.נ.צ.ב.ה

אוי לנו כי ברשעת הגויים מבקשים למסור רח"ל את אדמת הקדש בידי ערלים ולפנות יהודים מבתיהם.
חייבים אנו להתכנס יחד כל איש ישראל ולעמוד בתפילה ולזעוק לשמיים לביטול רוע הגזרה
על פי קריאת מרנן ורבנן שליט"א ובראשם

מורנו ורבנו הרה"ג **מרדכי אליהו** שליט"א

תתקיים עצרת
תפילה וזעקה בכותל המערבי

ביום ראשון, ער"ח תמוז, כ"ט סיון תשס"ט בשעה 18:00
והן א-ל כביר לא ימאס תפלת רבים ובע"ה תתקבל תפלתינו ויקויים בנו הכתוב
עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו א-ל

לישועתך קויתי ה'

הודעה ראשונה
פרטים בטל.
02-6519520

לאור ההלכה - מפסקי מרן הראשל"צ הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א

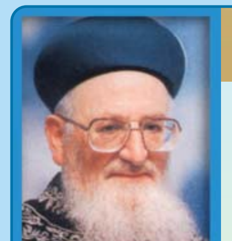

מדיני קדושת ישראל - הלכות צניעות

הגמרא (בבא מציעא פז' ע"א), דורשת שאין לאדם לשאול בשלום אישה כלל ומכאן שאסור לאדם שבא לבקר את חבירו לשאול אותו לשלום אשתו שאין זה מדרך הצניעות. אמנם מותר לומר "אשתי מוסרת דרישת שלום לאשתך" (ע"פ הט"ז) - או "מה שלום הגברת". (רש"י בב"מ פז' ע"א, קול צופייך וירא תשס"ז)

אם הייתה אשת חבירו חולה או ח"ו מאושפזת בבית חולים, מותר לשאול את בעלה מה שלום אשתו או אם יצאה מביה"ח וכדומה, אך לא ימסור לה דרישת שלום בשמו. (שם)

מותר לאיש לומר שלום לשכנה ולשאול לשלום בעלה וכל זה מפני דרכי שלום, שאם לא יתייחס לשכנותיו עלולות הן לחשוב ששונא הוא להם ולהביא לידי מחלוקת. (שם)

תיקון גדול (ע"פ גמ' סוכה נא' ע"ב) הוא להפריד כיתות מעורבות בהם לומדים בנים ובנות יחד, ובכל מקום שאפשר להפריד יש חיוב להפריד כבר מכיתה א'. מקומות שאי אפשר להפריד כגון שהכיתה אינה מלאה, אם ע"י שיוסיפו ההורים כסף מכיסם אפשר יהיה להפריד - יש מצווה להפריד, ודין הוא. ומכל מקום חובה להפריד מכיתה ג'. (עי' שו"ע אה"ע סי' כא' ועזרת כהן לגראי"ה קוק זלה"ה סי' ל', שו"ת הרב הראשי עמ' 49, ועמ' 125)

הפרדה בין בנים ובנות אפילו הם קטנים טובה היא, ואם הם קטנים הדבר רצוי. מכל מקום אין מקום לאסור על אח ואחות קטנים לאחוז ידיים זה לזה וכדומה. (הגדרת קטן היא ע"פ הנפסק בשו"ע סי' עה' ובמנ"ב שם ס"ק כג' - הינו קטן מט' וקטנה ג' - שו"ת הרב הראשי עמ' 69)

נערך בידי הרב טל חיימוביץ' - ר"מ בישיבת "רינת ישראל"

מנפלאות הרבי מליובאוויטש - באדיבות צעירי אגודת חב"ד

שבת עם טייסים

את הסיפור הזה סיפר ר' בנימין זוננשטיין מבני-ברק, איש מוסדות 'מגדל אור' במגדל-העמק:

אינני חסיד חב"ד, אבל הייתה לי הזכות הגדולה לבקר כמה פעמים בחצרו של הרבי מליובאוויטש. כל ביקור כזה היה בעבורי חוויה רוחנית מיוחדת במינה.

אני זוכר, את הפעם הראשונה ששהיתי לרגל עסקיי בניו-יורק. רציתי מאוד להיכנס ל'יחידות' אצל הרבי, אולם נאלצתי לעזוב את העיר מוקדם מהמתוכנן, בלא שאוכל להתקבל ל'יחידות'. מכיוון שפטור בלא-כלום גם-כן אי-אפשר, קמתי ונסעתי עם חבר לעסק, אדם לא-דתי, לבית-מדרשו של הרבי, ולו כדי להציץ בו לרגע. כשהגענו לשם, עמד הרבי לצאת לתפילה ואני נדחקתי בין הרבים שהצטופפו משני צידי המעבר.

הייתה בליבי התלבטות קשה: מצד אחד, רציתי מאוד לגשת אל הרבי ולתת לו שלום. מצד שני, ידעתי שהנוהג הזה אינו מקובל בחב"ד. שיתפתי בלבטיי את חברי שעמד לידי.

והנה נפתחת הדלת והרבי יוצא מחדרו ופונה לבית-הכנסת שמול חדרו. פניו רציניות, שקטות. רגע אחרון מצידי להתלבטות, ופתאום, הרבי מסובב את ראשו לימינו, מביט דווקא בי בתוך כל האנשים, ומהנהן בראשו לשלום. צמרמורת עברה בגופי. גם החבר שבא עמי, היה נרגש עד עומק נשמתו. את המבט ההוא של הרבי לא אשכח לעולם.

המקרה שברצוני לספר אירע בחודש שבט תשל"ט. הייתי אז בניו-יורק, הפעם הצלחתי להתקבל ל'יחידות' אצל הרבי. במהלכה התעניין הרבי בי ובעיסוקיי ובירכני. בסוף השיחה סיפרתי לרבי על תכניתי לנסוע למחרת לברלין ולקראת שבת לשוב לניו-יורק.

הרבי בירכני להצלחה בנסיעה ופתאום שאל: "היכן אתה מתכוון להיות בשבת הבאה?". הנחתי שקודם לכן לא הבהרתי את עצמי די הצורך וחזרתי על פרטי תכניתי, לצאת ביום שני לברלין, וביום חמישי לשוב לניו-יורק.

"ובשבת היכן תהיה?", שאל הרבי פעם נוספת, כמתעלם מתשובתי. הפעם בהחלט הופתעתי מהשאלה. "אם ירצה ה' בניו-יורק", השבתי, נבוך במקצת. הרבי הביט בי והפטיר: "טוב, היכן שרק תימצא, שתהיה לך שבת שמחה".

למחרת טסתי לברלין, וביום חמישי עליתי למטוס שיצא מברלין לקנדה, משם הייתי אמור לטוס בטיסת המשך לניו-יורק. החורף אז באירופה היה קשה ומזג-האוויר בגבהים היה סוער במיוחד. המטוס היטלטל בחוזקה, כאשר נמסרה הודעת הקברניט על נחיתת חירום בנמל-התעופה קיוויק שבאיסלנד. המתנתי בקוצר-רוח להתייצבות מזג-האוויר כדי שנוכל להמשיך בטיסתנו לקנדה, אבל הסערה נמשכה, ואת הלילה בילינו בנמל-התעופה. מזג-האוויר הוסיף לסעור גם בשעות הבוקר, וזו כבר הייתה סיבה אמיתית לדאגה. כשבאה ההודעה שהמטוס ימריא בשעה שתיים בצהריים, ידעתי שאת השבת איאלץ לעשות כאן, באיסלנד.

כשבאה ההודעה שהמטוס ימריא בשעה שתיים בצהריים, ידעתי שאת השבת איאלץ לעשות כאן, באיסלנד.

התחלתי להתעניין על רב יהודי או אולי קהילה יהודית מקומית, כדי שאוכל לעשות את השבת באווירה מתאימה, אבל איש לא ידע להפנות אותי לדבר שכזה. כך נמצאתי משוטט ברחבי בית-הנתיבות, אובד עצות. בפאתי המסוף הגעתי לאזור חסום בשרשרת ומעליה שלט "הכניסה אסורה". כדרכם של יהודים, הנוהגים לראות בהוראות מסוג זה המלצה בלבד, דילגתי קלות מעל השרשרת והתקדמתי הלאה.

הבחנתי באיש מנמנם על ספסל, בידו ספר פתוח וראשו שמוט על חזהו. בעודי מתקרב אליו, מהסס אם להעירו ולהטרידו בחיפושיי, הבחנתי לתדהמתי כי הספר שבידו אינו אלא חומש. עוד מבט הבהיר לי כי לפניי יהודי בעל חזות חסידית. נגעתי בו קלות והוא פקח עיניים מופתעות. הצגתי את עצמי ואת סיפורי ושאלתיו אם יוכל לעזור לי.

האיש (ששם משפחתו, כמדומני, מרקו) חייך אליי והושיט לי יד ל'שלום עליכם' חם ולבבי. הוא הציג את עצמו כמעין שליח נודד של הרבי מליובאוויטש, הנוסע למקומות שונים ומבצע משימות מוגדרות. הוא סיפר לי שהאזור הזה בנמל-התעופה הוא אזור מסווג, השייך לחיל-האוויר האמריקני, שמחזיק במקום בסיס אווירי, רובו תת-קרקעי.

בעודי מתקרב אליו, מהסס אם להעירו ולהטרידו בחיפושיי, הבחנתי לתדהמתי כי הספר שבידו אינו אלא חומש.

"בעוד זמן-מה תנחת כאן קבוצה של טייסים אמריקנים ובהם כמה יהודים, ואני הבאתי בעבורם יין וחלות וגם בכוונתי לשבות בחברתם". הבטתי בו בהשתוממות ובתדהמה. פתאום נזכרתי בדברי הרבי אליי, בחדרו, בראשית השבוע. "אתה מוזמן לעשות עמנו את השבת", הציע השליח הנודד. הייתה רק בעיה אחת - אישור כניסה למתחם חיל-האוויר האמריקני. בתוך שעה קלה הצליח השליח, בעזרת קשריו, להשיג בעבורי את אישור הכניסה הדרוש. את השבת ההיא, פרשת בשלח תשל"ט, ביליתי בחברת טייסים יהודים ובחברת השליח הנודד. יחדיו היינו מניין. יין וחלות, כמובן, לא חסרו לנו.

מה אומר ומה אדבר? גם אם חשתי בשעה ששהיתי בחדרו של הרבי כי יש בדבריו רמז כלשהו לבאות - לא העליתי על דעתי שאת השבת הבאה אעשה בחברתם של טייסים אמריקנים, בנמל-תעופה תת-קרקעי באיסלנד המושלגת. דבריו של הרבי נתקיימו במלואם. זו הייתה בהחלט "שבת שמחה"!

"צדיק כתמר יפרח" - מדברי מורנו ורבנו הרב ניר בן ארצי שליט"א

אמונה - תכלית הבריאה

הקב"ה ברא אותנו לכבודו, אם כן תכלית הבריאה היא להאמין אך ורק בקב"ה ולעשות רצונו. לכן הקב"ה יצר את האדם שלם בכל: נקי, טהור וקדוש, רואה את העולם מסופו ועד סופו, וכן נתן לו הבורא, חופש לבחור בין טוב ובין רע.

אך מציאות האדם השתנתה בעקבות החטא. הנחש הקדמוני קינא בחווה ופיתה אותה בתחילה דרך הדיבור שהוא כוח רוחני. רק לאחר מכן פיתה אותה לגעת בעץ ולאכול ממנו, ולבסוף בשיא החומריות, הטיל בה הנחש זוהמה. הרחם הטהור והזך שהיה צריך להביא ילדים טהורים וקדושים ללא טומאה ויצר הרע כמו האדם הראשון, הפך להיות כלי מלא בזוהמת הנחש, ומאז בכל תינוק שנולד יש חלק מאדם וחוה, וזוהמת הנחש שהטיל בה.

אדם הראשון נכשל למרות אזהרת הקב"ה, וקלקל את תכניתו היפה של הקב"ה, אך צריך לדעת שיש לזה תיקון. מבריאת העולם ועד היום הזה, האמונה היא הכוח המניע את העולם, וכשיש אמונה בקב"ה, הכל מוצלח והכל טוב. האמונה היא חיבור ישיר לריבונו של עולם. הקב"ה רוצה שנאמין בו וצריך היהודי להאמין שכל מה שקורה לו, בין לטוב ובין לרע - הכל בא מהקב"ה. גם הרע ביותר בא מהקב"ה ולמרות שאין אנו מבינים כל חשבונותיו, אנו יודעים שהכל מתחיל ומסתיים ממנו. האמונה היא הכוח לכל נושא ונושא ופתרון לכל הבעיות והתקלות. בין לזיווגים, בין לפרנסה וגם לבריאות.

מהי אמונה?

כאשר אדם מאמין שיהיה בריא, שתהיה לו פרנסה, שיהיה לו זיווג, הוא מאמין שהקב"ה יעשה מה שהוא צריך ומאמין. הקב"ה רוצה באמונה ואם אתה מאמין - הקב"ה נותן. אמונתו של האדם נבדקת דרך הניסיונות והכישלונות. אדם עובר מבחני אמונה וניסיונות, מהם הוא עלול חס ושלום להיפגע גופנית או נפשית, להגיע לרעב עד פת לחם, והמבחן הוא האם בכל זאת האדם נשאר באמונה בקב"ה למרות כל הקשיים, ואם אמונתו זמנית או יציבה בכל מצב. כאשר האדם עובר את כל המבחנים והניסיונות, הקב"ה שמח על כך שהאדם עמד באמונתו וניצח את כל המקטרגים שערערו על דרגת ביטחונו. או אז הקב"ה "משחרר" לאדם ונותן לו פי כמה וכמה. וחשוב להבין שכל דבר שאדם מלא באמונה שלמה שיצליח לעשותו, הוא אכן יצליח לעשות.

מדוע קשה להגיע ל- 100% אמונה?

התשובה היא שזה בגלל יצר הרע וגם מה שליצני הדור והמקטרגים מפריעים. האמונה אינה נראית לעין והיא נמצאת במוח, בלב ובנשמה. האמונה היא חיבור ישיר לקב"ה, והיא מחשבה פנימית, שכל מה שעובר על האדם בא מאת ה'. וצריך לדעת שכדרך שדיבור לקב"ה מעומק הלב נשמע אפילו ללא קול, כך גם מחשבת האמונה. אם אדם לא מאמין שכל מה שעובר עליו בא מהקב"ה, יהיו לו כל היום תקלות ונפילות.

אם אדם מצוי באמונה גדולה מאוד, יצר הרע לא מפריע לו, ומה שיעשה, יצליח. לכן, האדם צריך להתאמן להיות באמונה

יצר הרע נכנס לכל מקום שאין בו אמונה: יצר הרע נכנס דרך מחשבות רעות, מסית מהדרך הטובה ועושה כל מה שיכול על מנת להרוס את האיש היהודי. אך אם אדם מצוי באמונה גדולה מאוד, יצר הרע לא מפריע לו, ומה שיעשה, יצליח. לכן, האדם צריך להתאמן להיות באמונה, עד שהאמונה תיהפך אצלו להרגל ולטבע, אז צינור חדש של אמונה יִפָּתַח לו, ויקבע לו גורל חיובי וטוב. וכאמור, הרצון והאמונה עובדים יחד בשילוב ועל כן, בשעה שאדם רוצה משהו ומאמין שישיג אותו - יצליח. ואם לא - לא יצליח.

הנה לדוגמא, כאשר נשלח משה למצרים שאל: "והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי, כי יאמרו לא נראה אליך ה'" (שמות ד, א). כוונת משה הייתה שאם ישראל יאמינו - יצליח להוציאם ממצרים, אך אם לא יאמינו כל מה שיעשה לא יעזור. כך גם המרגלים נשלחו כיון שעם ישראל לא האמין במשה ובקב"ה, ואכן אם העם היה מאמין במשה ובקב"ה, היה ברור להם שנכנסים לארץ ולא היו צריכים כלל מרגלים. מי שהולך נגד משה הולך נגד הקב"ה, וחוסר האמונה במשה ובקב"ה גרם לבכייה לדורות. גם בפרשתנו כך מופיע אצל קרח ועדתו. הרוע "נכנס" בקורח ועל כן ראה במשה רק רוע, ובזה הוא הרעיל והשפיע על מאתיים וחמישים ראשי סנהדראות, בכוחות הרשע, הגאוה והקנאה שבו. וכדרך שהסברנו, שכוון שקרח לא האמין במשה - לא האמין בקב"ה. כך יצא שקרח טען שמשה בדה הכל מליבו וכל הניסים מיציאת מצרים, קריעת ים סוף וכו', בא קרח ובטענתו ברגע אחד ביטל הכל.

כך גם בחיינו. הכסף הוא דבר טוב, אך מאידך הוא גם רע מאוד. כאשר יש לאדם כסף, הוא אוהב אותו ומתחבר אליו ואז הכסף נהיה האלוהים שלו. כך הנפש מתרגלת לכסף, לא מרגישה שצריכה את הקב"ה, ולא מרגישה צורך להתפלל אליו. לכן, אם אדם לא יודע מה לעשות בכסף, מצב זה יביא אותו למקום לא טוב. מאידך, כאשר אדם מצוי באמונה - אז הוא מקבל הכל, ואם לא מאמין - הרוע ידבק אליו. אין מצב ביניים. או שאתה עם ה' - מלא באמונה, או בלי ה' - ועם יצר הרע.

הבה נאמין שהקב"ה יגלה לנו את מלך המשיח בקרוב ומתוך כך נזכה להתגשמות האמונה. אכי"ר.

למעוניינים בפגישה עם הרב ניר בן ארצי שליט"א להתייעצות וברכה
ניתן להתקשר לטל' 1-599-599-590 בין השעות 10:00 ל- 15:00 בימים א'-ה'

אמת ואמונה - מדור לנוער

הרב שלומי אהרון שליט"א - ראש בימה"ד "הראל ירנן" חדרה

הכל או לא כלום

העולם נתפס כזירת קרב, סערה בלב ים. התחרות אכזרית, בין הכל ללא כלום. במרדף אחר ההצלחה, הכסף הכבוד והתאוות, ישנם אנשים המוכנים לעשות הכל להשגת המטרה. הם מרוכזים בעצמם ואינם רואים שהם רומסים ופוגעים בחברים, בזוגיות, בילדיהם, ויותר מכל, בבריאותם.

במכת החושך נאמר: "ולא ראו איש את אחיו". אומר **הרבי מקוצק**: אין לך חושך גדול יותר מכך, שאדם לא רואה, ואינו מתחשב בחברו...

היום כשהעולם נתפס כזירת קרב, תחרות, הלחצים בעבודה ובבית אינם מותירים זמן לילדים ולזוגיות האישית.

נבהיר את הדברים במשל: ילד בן שבע המתין לאביו שיחזור מהעבודה. משהגיע האב, ניגש הילד לאביו וביקשו לשאול שאלה, "שאל בני", ענה האב: "אבא כמה אתה מרוויח לשעת עבודה"? שאל הבן. האב ענה בכעס שאין זה עניינו. התחנן הילד שוב, ונימק שהעניין מאוד חשוב. האב ענה בכעס, "100 שקלים לשעה". כעבור רגע קט פנה הילד אל אביו, "אבא! תוכל להשאיל לי 40 שקלים?". הפעם כעס האב מאוד ואמר לבנו: "היכנס לחדרך ואל תצא משם עד אשר אקרא לך, וחשוב על חוסר ההתחשבות שלך. אני עובד בכל יום שעות נוספות, עייף ויגע ואין בכוחי לשמוע את דבריך". הילד סר לחדרו עצוב, והאב התיישב בכורסא וחשב בינו לבין עצמו, כיצד נעשה הילד חצוף כ"כ.

לאחר שעה קלה שהאב התאושש, החלו מחשבות אחרות צצות בראשו, על שנהג עמו ביד קשה. ניגש האב לחדרו של הילד ושאל: "בני, אתה ישן"? - "לא, אני ער אבא", השיב הילד. אמר האב בקול רפה, "אולי נהגתי איתך ביד קשה, היה לי יום מייגע וקשה בעבודה, הנה לך 40 ₪ שביקשת". התיישב הילד בשמחה זורח ומאושר, ומיד הוציא מתחת לכרית שטרות כסף מקומטים ומעט מטבעות. כעס האב שוב, "מדוע ביקשת ממני כסף, הרי יש לך"? אך הילד החל סופר את כספו, וצרף את 40 השקלים שנתן לו אביו ומסרם לאביו. "אבא! לא היה לי מספיק כסף, עכשיו זה בסדר. יש כאן 100 שקלים בדיוק. הנה לך אבא 100 שקלים, **מכור לי בבקשה שעה אחת שלך והקדש לי אותה**"... הנמשל כמובן ברור: כיצד אנו מקדישים את זמננו לתורה, לגמילות חסדים, לצדקה וכו'. ולעומת זאת כמה אנו מקדישים להבלי העולם הזה... שנזכה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו.

"אבא כמה אתה מרוויח לשעת עבודה"? שאל הבן. האב ענה בכעס שאין זה עניינו. התחנן הילד שוב, ונימק שהעניין מאוד חשוב.

במחשבה נכונה

סיפור אישי - רחל ק.

בזכות מצות הפרשת חלה

על שלוש עברות נשים מתות בשעת לדתן, על שאינן זהירות בנידה ובחלה ובהדלקת הנר (מסכת שבת ב, ו). זכורה לי היטב הפעם הראשונה שזכיתי להפריש חלה. צעדתי לעבר ביתה של גיסתי וזו בחיוך רחב קיבלה את פניי, והודיעה לי חגיגית: "הבצק בקערה טפח ומחכה רק לך".

"מה זאת אומרת 'מחכה רק לך?' מעולם לא נגעתי בבצק", ניסיתי למחות. תמיד יש פעם ראשונה (מה שנכון, נכון. חשבתי). ידיי נפגשו עם מגעו הדביק של הבצק ועם דמעות בעיניי ברכתי: "ברוך אתה ה'... להפריש חלה תרומה, הרי זו חלה". "בקשי את אשר על ליבך", לחשה לי גיסתי, "זוהי שעת רצון...". ביקשתי: "אנא ה', זכני ללדת בן... בת..."

"בקשי את אשר על ליבך", לחשה לי גיסתי, "זוהי שעת רצון..." ביקשתי: "אנא ה', זכני ללדת בן... בת..."

עברו ימים ואפילו חודשים, ומלאכת האפייה נהייתה נהירה לי, וכך בכל יום שישי זיכה אותי ה' להפריש חלה.

בהמלצתו של ר' בנימין ממכון פוע"ה התחלתי לעבור טיפולי פוריות. יום שישי השבוע נקבע לסיום הטיפול ולצפייה לבשורות טובות. חזרתי הביתה...

הבצק שהשארתי בבית (שיטפח בינתיים עד שאחזור) טפח... והפרשתי חלה.

יום ועוד יום עברו להם באיטיות... 14 ימים במספר. היום המיוחל הגיע, יום שישי בשבוע, היום אדע אם אני הרה אם לאו. טרם צאתי מביה"ח שאלתי את האחות: "באיזה שעה תהיינה תוצאות"? תתקשרי ב- 11:00! הגעתי הביתה, מבט חטוף על השעון הראה שהשעה: 10:15.

"ריבונו של עולם" מלמלו שפתי תפילה... "אנא שהתשובה תהיה חיובית ואני הרה". ביד רועדת הרמתי את שפופרת הטלפון (מי מסוגל לחכות ל- 11:00). בקול רועד הזדהיתי ושאלתי לתוצאות הבדיקה. "את בהריון!", ענתה לי האחות מעבר לקו, מבלי לתת לי אפשרות לעקל את הבשורה הטובה והמשמחת. "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו...!" אינני זוכרת אם נפרדתי לשלום מהאחות טרם נותקה השיחה... רק דבר אחד זכור לי...

הבצק בקערה טפח וחיכה רק לי... דמעות השמחה שזלגו מעיניי התערבבו בבצק שבידי ובברכה שיצאה בקול רועד וחנוק מדמעות: "ברוך אתה ה'... להפריש חלה תרומה". ברוך שומע תפילה, ברוך הוא וברוך שמו!

מאור התורה - ר' חננאל יפרח

לשם שמים

"ויקח קורח בן יצהר... ואון בן פלת בני ראובן..." (במדבר טז, א). אמרו חכמינו: "איזו היא מחלוקת שהיא לשם שמים? זו מחלוקת הלל ושמאי. ושאינה לשם שמים? זו מחלוקת קורח וכל עדתו..."

ישנן שתי שאלות פשוטות המצריכות בירור: מדוע לא אמרו חכמים את שמות שני החולקים, כלומר: "מחלוקת קורח ומשה", כשם שאמרו: "מחלוקת הלל ושמאי"? ובנוסף, מה ראו עדת קורח להצטרף אליו ולחלוק על משה, הרי קורח ביקש גדולה רק לעצמו?

כל אחד רצה וחיפש כיצד להתגדל ולהתכבד יותר מחבירו.

הגמרא (סנהדרין קט:), מספרת על און בן פלת שהיה מראשי החולקים על משה ואהרון. "אמר רב: און בן פלת, אשתו הצלתו, אמרה לו: "מה יוצא לך מזה (מהשתתפותך במחלוקת קורח)? אם מר (משה) - הרב, אתה תלמיד. ואם מר (קורח) - הרב, אתה תלמיד". אמר לה: מה אעשה? עמהם (עם בני עדת קורח) הייתי בעצה ונשבעתי עמהם! אמרה לו: שב באהלך, שאני מצילה אותך. השקתו יין והרוותו, והשכיבתו בתוך האוהל. ישבה על הפתח וסתרה שערותיה. כל מי שבא לקרוא לאון בן פלת, כדי להתייצב כנגד משה ואהרון, ראה אותה (שהיא פרועת שיער) וחזר. את קורח ועדתו בלעה האדמה, ואון בן פלת ניצל. און בן פלת ראה שלתועלתו האישית המחלוקת לא תוסיף לו דבר ולכן פרש.

מסביר **הגאון מוילנא**: שקורח ועדתו היו חלוקים ומפולגים בינם לבין עצמם, זה מושך לכאן וזה מושך לכאן, כי לכל אחד היה עניין פרטי משלו במחלוקת זו, והתאחדותם למטרת המחלוקת בלבד. על כן לא כתוב: "מחלוקת קורח ומשה", כי המחלוקת לא הייתה באמת על משה אלא בינם לבין עצמם. כל אחד רצה וחיפש כיצד להתגדל ולהתכבד יותר מחבירו.

לעומת זאת, ב"מחלוקת הלל ושמאי" לכל אחד הייתה מטרה אחת ויחידה של חיפוש האמת והרבית כבוד שמיים, בלי נגיעה ולו הקטנה ביותר של התגדלות עצמית. ונלמד מכאן שצריכים אנו להתרחק מכל מחלוקת המחזיקה בתוכה חיפוש של גדולה וכבוד לעצמנו, ובעזרת ה' נמצא חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם, ונרבה טוב כל הימים, אמן.

צוהר לתיבה - ר' חנן חסן

"ויקח קֹרַח" - מה לשמו של קֹרַח ולמחלוקת?

על פי הפנימיות, מייצג שמו של האדם את מהותו, את התכונות השונות בהן ניחן. השם **קֹרַח** המסמל בין השאר, נטייה לפלגנות ולמחלוקת "שאינה לשם שמים", אינו נפוץ בעם ישראל לדורותיו, דבר המלמד על מיעוט ההערכה, לדמותו ולפעלו.

נגסה לפתוח צוהר פנימה אל השם **קֹרַח**, ולחפש היכן רמוזות בו התכונות הקשות, שבאו לידי ביטוי בפרשת המחלוקת. צירוף האותיות '**קרח**' משמש מחד, כשם תואר לאדם **קֵרֵחַ**, ומאידך יוצר גם את המילה **קֶרַח**. ה**קֶרַח** הוא בעצם תולדה של מים שקפאו מקור. מעניין להשוות בין התכונות המקוריות של המים הנוזלים, לאלה של ה**קֶרַח**. המים נוזלים, גמישים, ונוטים כלפי מטה. המים הופכים ל**קֶרַח** בטמפרטורה של אפס מעלות. כאשר המים קופאים, הופכים הם להיות מוצקים וקשים, וחל גידול של 10% בנפחם, שבעטיו צף ה**קֶרַח** על פני המים. די בתכונות פיזיות אלה, כדי לרמז, על גילוי של קרירות כלפי הזולת, על קשיות וקשיחות, על התנשאות (כלפי מעלה), ועל הת**רברב**ות המתבטאת ב"התנפחות", ה"גוזלת" מקום נוסף, מעבר למה שנדרש למים, קודם שקפאו. ה**קֶרַח**, למרות הטמפרטורה הנמוכה שלו, משמש גם לבידוד, והאסקימוסים אכן בונים את ביתם, האיגלו, מלבני קרח. מעטה הקרח שעל פני הנהרות והאגמים, כמו מבודד ומרחיק את המים שמתחת ל**קֶרַח**, מהאדם ומהיצורים הזקוקים למים. לא לחינם אנו משתמשים בביטוי "לשבור את ה**קֶרַח**", כאשר אנו רוצים להביע נטיה לקירוב בין שני צדדים מרוחקים. המים הזורמים קרויים "מים חיים", והם מחיים את החי ואת הצומח. הקרח לעומת זאת, מקפיא וממית את מה שבתוכו, ומייצג העדר חיוּת.

מהסיומת של השם **קֹרַח**, נושבת **רוח**, מהקידומת שלו נובע **קֹר**, ומהצירוף : **רוח מקפיאה**. המים שקופים, ומאפשרים לקרני האור לעבור בעדם. לעומת זאת, צבעו של הקרח אומנם לבן, אך הוא אטום, חוסם ומחזיר את קרני האור ומחשיך את מה שמתחתיו.

צבעו של הקרח אומנם לבן, אך הוא אטום, חוסם ומחזיר את קרני האור ומחשיך את מה שמתחתיו.

אם ניקח צירוף אחר של אותיות השם **קֹרַח**, נקבל **ר'חַק**, דהיינו **ריחוק והרחקה**, שהן תולדות של המחלוקת. גם המילה **קרחת** מייצגת העדר צמיחה. אם מדובר בקרחת יער, אזי מדובר בשטח נקי מצמחיה, המוקף מצידיו בעצים, וה**קרח**ת מפלגת ויוצרת **מרחק** ופער בין שורות העצים. הדבר נכון גם לגבי **קרחת** בקדמת הראש של האדם למשל, כאשר משני צידיה צומח שיער. **קרחת** מייצגת בין השאר, פגיעה בחיות ובפריון. ידוע שילדים שעוקרו, לא עלינו, זקנם אינו מצמח, כאשר הם מתבגרים. גם נטילת תרופות שמיועדות לפגוע בתאים ממאירים, גורמת לנשירת שיער **ולהתקרחות**.

בדומה, הדבר נכון גם לגבי המחלוקת, שלא זו בלבד שאינה מצמיחה פירות, אלא אפילו "ממיתה" את השלום והשלמות (**מַ**חֲ**לֹקֶת**=חלק **מת**).